

Nepřítelkyně pana ministra

Ministr Tomáš Julínek chce zrušit Úrazovou nemocnici Brno a chová se přitom tak, že si na něj lékařští odboráři stěžují až u evropské komise pro rovné příležitosti. Nejdůležitější peripetie tohoto případu objasnila v následujícím rozhovoru hlavní hybatelka celé věci, místopředsdkyně místní organizace Lékařského odborového klubu ve zmíněné nemocnici Lenka Doležalová.

Jen pro přesnost je ještě předtím třeba alespoň zhruba připomenout postavení a význam Úrazové nemocnice, kterou nechala vybudovat brněnská úrazová pojišťovna pro specializované léčení úrazů již v letech 1928-29. Dnes ji zřizuje přímo Ministerstvo zdravotnictví České republiky a snahy po jejím zrušení se periodicky objevují a zase mizí několik posledních volebních období. Prozatím však všichni ministři zjistili, že něco takového nepřipadá v úvahu a nemocnice svou existenci vždy obhájila.

Brněnská Úrazová nemocnice poskytuje vysoce odborné služby pacientům nejen z Jihomoravského kraje, ale i z části Jihočeského a kraje Vysočina. Srovnatelné pracoviště v Brně neexistuje a nejbližší podobné se v mnohem menším rozsahu teprve vytváří v Olomouci. Pracuje zde šest stovek zdravotníků i pomocného personálu včetně šesti desítek lékařů.

Od koho a kdy jste se dozvěděli o posledním pokusu vás zrušit?

Začátkem dubna to oznámil pan ministr Julínek na tiskové konferenci a k nám tato informace pronikla až z tisku.

Zdůvodnil ministr Julínek nějak svůj záměr?

Pan ministr Julínek přišel s celou řadou důvodů, proč je třeba Úrazovou nemocnici zrušit, ale podle nás jsou zcela nesmyslné. Naše nemocnice nebyla jako jedna z mála v celé České republice na rozdíl od té bohunické, kam nás chce ministr přesunout, nikdy oddlužována. Staré objekty sice máme, jeden dokonce ještě původní, ale všechna oddělení prošla v posledních deseti letech rekonstrukcí a nová budova byla otevřena teprve v devadesátých letech. A tak bych mohla pokračovat.

Na letošním červnovém zasedání Zastupitelstva Jihomoravského kraje byla projednávána informace o uzavření některých částí Úrazové nemocnice z hygienických důvodů pocházející údajně z ministerstva zdravotnictví.

Já osobně jsem obvolala všechna hygienická pracoviště v Brně a pátral i bývalý ředitel nemocnice profesor Miloš Janeček a nic takového jsme nezjistili.

Ministr či ministerstvo prý také tvrdí, že v určitém sledovaném období provedla sice Úrazová nemocnice 7000 operací, jenomže jen necelých 30 z nich bylo traumatologických.

To je zcela absurdní tvrzení. V roce 2006 bylo v Úrazové nemocnici provedeno celkem asi 8 500 operací a z toho 5 700 operací úrazů. Je třeba ještě poznamenat, že i operační řešení pourazových komplikací patří do komplexní péče o úrazy, a tak je někdy těžké přesně určit hranici mezi traumatologickou a netraumatologickou operací.

Dozvěděli jste se vůbec jakýkoliv zásadní důvod likvidace vaší nemocnice? Co má třeba vzniknout na jejím místě?

O tom nic oficiálního nevíme, pouze v jenom rozhovoru se před námi pan ministr Julínek zmínil, že ministerstvo vlastní spoustu zbytečných pozemků a budov, které může prodat a získat peníze.

Třeba Vietnamcům na tržiště?

To vážně netuším. Všeobecně se v Brně mluví o zájmu nějaké silné podnikatelské skupiny, mluví se o hotelu. Nepopíratelně se jedná o velmi lukrativní oblast v centru města.

Hovoříme nyní o budovách a pozemcích, ty ovšem vytváří nemocnici jen z menší části, hlavní je tým zdravotníků – co se má stát s vámi?

Traumacentrum má být přesunuto do Fakultní nemocnice Brno v Bohunicích.

Co je to traumacentrum? Já jsem se domníval, že úrazová je celá vaše nemocnice?

Tuto otázku jsem položila panu ministrovi, ať definuje, co myslí tím traumacentrem. Neodpověděl, ostatně stejně jako na žádný z položených dotazů. Traumacentrum nelze ztotožnit jen s operativou a traumatým nemůžeme chápat jen operační tým v úzkém slova smyslu – operátéra, anesteziologa a sestry. Sem patří celý komplement – lékaři, sestry a další personál lůžkových oddělení, pracovníci laboratoří, vyšetřovací obory RTG, CT, endoskopie, rehabilitace, psycholog a řada dalších. Teprve součinností všech těchto oborů lze zajistit pacientům s úrazem komplexní péči. Jestliže zraněný krvácí, záleží na každé minutě a každý musí vědět, co má okamžitě udělat. Rychlost rozhoduje a rychlost zachraňuje životy. Takový široký tým se podle autorit z oboru buduje pět až deset let.

Zazněla alespoň nějaká čísla, kolik z šesti set zdravotníků dostane v Bohunicích práci a kolik z nich skončí na dlažbě?

Ano, několikrát mezitím padly různé odhady – přesune se jedna třetina, dvě třetiny, informace se liší.

Takže si to prozatím shrňme: budovy Úrazové nemocnice se opustí, co v nich bude, nikdo dosud oficiálně neví. Traumacentrum, jež nebylo definováno, se v nějakém rozsahu přesune do bohunické fakultní nemocnice – a co pacienti?

Viděli jsme plány nového centra v Bohunicích, kde mají zřídit asi 30 nových lůžek. V Úrazové nemocnici jich v současné době máme 190. Další pacienti by měli najít místo v částech některých stávajících oddělení v Bohunicích i jinde v Brně. Samozřejmě ne všichni, ale i kdyby, tak to bude špatně, protože traumacentrum znamená, že se péče o poraněné centralizuje – a v Brně se naopak rozptýlí.

Tímto způsobem zaručí ministr Julínek kvalitnější a koncentrovanější péči o speciální skupinu pacientů s úrazy?

Já si myslím jednu věc: za takových podmínek není v lidských silách zajistit adekvátní péči pacientům s úrazem, protože potřebujeme i prostorově vhodně uspořádané pracoviště tak, aby jednotlivá oddělení na sebe navazovala. Stav pacienta se někdy radikálně změní během chvilky. Zpočátku to vypadá na ne tak závažný úraz a pacient leží na standardním oddělení - během půl hodiny se ale výrazně zhorší a nemůže být daleko od operačních sálů a od oddělení intenzivní péče. Než se k němu dostane pomoc, může být pozdě.

Hlavní chybu vedoucí až k ohrožení života i zdraví pacientů vidíte tedy v zamýšlené roztříštěnosti nového pracoviště?

Jednoznačně. Pokud by tam vzniklo adekvátně velké centrum s prostorovou i organizační provázaností, kde intenzivní i standardní oddělení budou ležet blízko operačních sálů, nevidím žádný problém. S něčím takovým ovšem žádný nám nastíněný plán nepočítá, ani ten, jenž nám na veřejné besedě představil bohunický ředitel Roman Kraus.

Nebylo by přesto možné nechat ministerstvo, ať si nejprve vybuduje, co chce a kritizovat jeho záměr, až když se ukáže pomýleným?

A co se v tom případě bude dít s našimi pacienty? K poslednímu návrhu vzniku nového traumacentra v Bohunicích jsme vypracovali připomínky a poslali je mezitím ustavené ministerské komisi. Oficiálně nijak nereagovala, jen od té doby začala po straně mluvit o trochu větším počtu lůžek, nicméně stále ani zdaleka ne v rozsahu stávající Úrazové nemocnice. Komise, ministerstvo ani ministr také rozhodně neprojevili nejmenší zájem o spolupráci s námi a v komisi ještě ke všemu zasedá většina lidí, co nemají o traumatologii ani páru. Úředník z ministerstva neví, co takový úraz potřebuje a od stolu to nepozná.

Něco mi patrně uniklo – jaká komise?

Ministerská komise, jež se měla zabývat reorganizací zdravotnictví v městě Brně, a jež ovšem řešila namísto různých alternativ pouze jedinou otázku: zrušení Úrazové nemocnice a žádný jiný návrh nikdy nepřijala. Byla ustavena několik týdnů po vyhlášení záměru ministra Julínka zlikvidovat Úrazovou nemocnici.

Proč v této komisi nezasedají také zástupci lékařských a zdravotnických odborů z Úrazové nemocnice, kteří, pokud vím, postupují od počátku kauzy likvidace společně?

Opakovaně jsme žádali o jmenování do komise, psali jsme za odbory ministru Julínkovi i jeho náměstkovi panu Marku Šnajdrovi, jež ji měl organizovat, ale bez odezvy. Pak byl vedoucím komise jmenován ředitel Kraus, jemuž jsme také napsali a on nám jako jediný odpověděl: že nás tam pozvat nemůže, protože komise není určena pro odbory. Dále jsme se opakovaně a opět marně dotazovali, kdo tedy je členem komise. Dlouho nikdo takový neexistoval a k faktickému ustavení komise došlo až s dost dlouhým odstupem od zveřejnění původního záměru.

Komise není určena pro odbory, když má závažně ovlivnit osud podstatné části z šesti stovek zaměstnanců?

Divné, že? Ale od samého počátku odbory k žádnému jednání přizvány nebyly.

Ta jednání ještě pokračují?

Komise již svou práci skončila a došla k jedinému výsledku: Úrazová nemocnice se zruší, Desetinu její chirurgické části převezme Nemocnice Milosrdných bratří Brno, blíže neurčené traumacentrum bude přestěhováno do Bohunic a zbytek se rozejde do soukromého sektoru. Zvláště to poslední považujeme za absolutní nesmysl, protože privátní lékař bude asi těžko zajišťovat nepřetržitý provoz včetně svátků, sobot i nedělí. Úrazy jsou navíc komerčně nevděčná část medicíny, nikdy nevíte, zda je pacient pojištěný a odmítnout ošetření mu nesmíte. To není zrovna nejlukrativnější podnikání pro soukromníky.

Zkuste tu komerční stránku věci rozvést, kolik stojí v Úrazové nemocnici léčení hypotetického „průměrného pacienta“?

To si netroufnu přesně vyčíslit, takový pacient snad ani nejde charakterizovat, ale chcete-li, tak alespoň orientačně lze odhadnout cenu léčení jednoho traumatu či polytraumatu na desítky tisíc až desítky milionů. Jen pro ilustraci mohu vzpomenout nedávnou operaci, při níž jsme pacientovi podali dvě ampule léku za téměř půl milionu korun.

Vraťme se od komerce zase zpět k vývoji událostí. Nikdo se s vámi, dá se říci, příliš nebavil, komise rozhodla o vás bez vás a co nastalo pak?

Hned na počátku jsme jako odbory sepsaly petici a začaly sbírat hlasy. To se velmi rychle dozvěděl pan ministr Julínek, ze dne na den změnil program a přijel nás do Brna bez ohlášení

v sedm hodin ráno navštívit. Narychlo svolaného setkání se zaměstnanci nemocnice se přesto dokázalo zúčastnit přibližně sto z nás včetně našeho ředitele a dalších zástupců vedení. Tomuto jednání chtěli být přítomni i novináři, ale pan ministr je vykázal ze sálu. Nebyl také pořízen žádný druh záznamu jeho průběhu, máme jen svědectví přítomných.

Copak vám pan ministr chtěl tak tajného sdělit?

Přišel nám říci, co si dovoluujeme tady organizovat nějakou petici, a vyčetl nám, že ji dáváme podepsat pacientům před ošetřením, a tak si vynucujeme jejich podpisy. To samozřejmě není pravda, právě naopak, a ministru Julínkovi jsme to také pověděli. K sepsání petice dali popud sami pacienti, kteří se nás chodili ptát, co se s nimi stane a sami po Brně sháněli signatáře. Mimochodem nakonec ji podepsalo 41 tisíc občanů, byla odeslána a projednána petičním výborem Parlamentu. Na zmíněném jednání jsem ministru Julínkovi ještě připomenula naše snahy se s ním dorozumět písemně a on tvrdil, že žádné dopisy od nás nedostal. Jejich odeslání na jeho adresu poštou i elektronicky můžeme samozřejmě prokázat.

Poskytl vám ministr Julínek při tomto setkání ještě jiné informace?

Jen jedinou, že ustanoví již zmíněnou reorganizační komisi. Přitom jsme se ho ptali na všechno možné, protože jsme v té době nevěděli vůbec nic jistého, jen jsme něco tu a tam zaslechli z kuloárů. Nevěděli jsme, pakliže nás budou rušit, tak zda ještě do konce prázdnin nebo až do konce roku, kolik z nás přijde o práci a tak dále. Panovala mezi námi docela silná existenční nejistota, kterou pan ministr nezmírnil ani trochu.

Toto vše se odehrálo ještě na jaře, jak případ pokračoval dále?

V červenci, za směnného provozu a v době dovolených jsme se jedno pondělní ráno dozvěděli, že v poledne přijede ministr Julínek uklidňovat situaci. I přes omezený počet těch, co mohli v daných poměrech na setkání s ním přijít, jsme řadu kolegů obvolali a nakonec nás bylo zase asi sto. Jednalo se opět bez novinářů a připravený zvukový záznam nechal náměstek ministra pan Marek Šnajdr či tiskový mluvčí ministerstva Tomáš Cikrt, již si přesně nevzpomínám, zastavit. Poté nám ministr Julínek vysvětlil, že se nemáme čeho obávat, protože se o nás o všechny postará. Do nového traumacentra se přesune 200 zaměstnanců a zbytek jistě najde uplatnění v soukromém sektoru.

Seznámení s plánem vyhodit dvě třetiny zaměstnanců na dlažbu vás jako odboráře muselo zcela jistě úplně uklidnit.

V následující diskuzi padla řada zásadních dotazů a já sama jsem se například zeptala na jedno konkrétní prohlášení náměstka Marka Šnajdra. Musím ale napřed vysvětlit, oč jde. Projednávání naší petice v Parlamentu se místo ministra Julínka zúčastnil právě pan náměstek Šnajdr a v rámci jednání prohlásil, že rád dá Úrazovou nemocnici městu Brnu. Jeho prohlášení je zaznamenáno, v Parlamentu se záznamy pořizují standardně. Město Brno se této nabídky chopilo, oslovilo ministerstvo a začalo se o převzetí Úrazové nemocnice zajímat. Tím však vše skončilo, protože ministerstvo na toto téma nechtělo již dále komunikovat. Zeptala jsem se tedy pana ministra Julínka, zda jeho náměstek v Parlamentu lhal. Neodpověděl, zato se mne zeptal, jestli jsem já ta odborářka, patrně si mne pamatoval z minulého setkání. Pak zazněla řada dotazů od jiných přítomných a jedna sestra se také zajímala, podle jakého klíče bude vybrána ta třetina, jež dostane práci v Bohunicích. Ministr Julínek odvětil, že bude vybrána, obrátil se ke mně a řekl, například tato paní doktorka s prací rozhodně počítat nemůže. Jméno nepadlo, ale všem přítomným bylo jasné, koho myslí. Ostatně dva přítomní mu toto chování ihned vytkli.

Mimo to, že si s vámi pan ministr vyřídil privátní účty, mluvilo se ještě o něčem?

Jednání bylo dost živé. Zaměstnanci jsou nespokojeni a nikdo jim dosud neodpověděl na žádný zásadní dotaz. To se nezměnilo ani při tomto setkání a řada z přítomných se docela dost rozčílila, protože ministr Julínek nereagoval ani na zcela nekonfliktní otázky. Moderoval celé dění sám a ty, kteří volali své dotazy ze zadních řad, protože jim nepodal mikrofon, napomínal, ať na něj nekřičí. Ještě jsme se dozvěděli o výběru vedoucího nového traumacentra v Bohunicích, kde bychom prý měli zůstat pohromadě, ovšem při zachovaném neproměru lůžek.

Druhé setkání skončilo, co se dělo potom?

Začátkem září odvolal ministr Julínek z funkce našeho ředitele profesora Miloše Janečka. Ten v té jeho reorganizační komisi byl a od samého počátku se tam bral o to, aby byla Úrazová nemocnice zachována, a aby nás převzalo město. Komise ovšem neprojednávala varianty, nýbrž pouze zrušení, takže neuspěl. Odvolán byl údajně kvůli špatné spolupráci s ministerstvem na plánu přesunu traumacentra do Bohunic. Tiskový mluvčí pan Tomáš Cikrt se také v některých médiích nechal slyšet, že ředitel nekomunikoval se zaměstnanci ani s managementem nemocnice a vytvářel atmosféru nejistoty. To bych chtěla s plným důrazem odmítnout a uvést na pravou míru. Komunikoval s námi a žádnou nejistotu nevytvářel. Kdo s námi nekomunikuje a nekomunikoval je naopak ministr Julínek. Pouze nám občas přes média posílal vzkazy typu: za tři týdny se dozvíte, koho vyhodíme, a podobně.

Zkusme spekulovat. Kdyby vám nabídli místo v novém centru v Bohunicích, přijala byste?

Musela bych si to rozmyslet, ale ne kvůli sobě. Hlavní by byly vytvořené podmínky. Nepůjdu tam, kde nebudu mít možnost dělat dobře svou práci.

Takže žádný pocit osobní křivdy?

To ne. Ani osobní ani pracovní, jako anesteziolog najdu zaměstnání kdekoliv. Jen se nechci dívat na to, jak pacient krvácí a není v mých silách se s ním rychle dostat na sál. Všichni se dosud snažíme Úrazovou nemocnici zachovat kvůli našim pacientům i kvůli sobě, protože pacientem se může stát kdokoliv z nás.

Přesto jste si na chování ministra Julínka stěžovala předsedovi LOK-SČL Martinu Engelovi, do věci se vložil i president ČLK Milan Kubek a vše skončilo stížností podanou eurokomisaři pro zaměstnanost, sociální záležitosti a rovné příležitosti Vladimíru Špidlovi.

Lékařský klub i komora mne opravdu podpořily a pokusily se nejprve oslovit ministra Julínka, jenže ten se k nim choval stejně arogantně jako k nám. Stížností k evropskému komisaři to vyvrcholilo až na konec, jenže to všechno není kvůli mně osobně. Sice to vnímám jako diskriminaci, ale ještě horší mi připadá něco jiného. Celá ta situace na mne působila dojmem výhrůžky všem zaměstnancům Úrazové nemocnice. Jestli se ozvete, tak uvidíte. To mne rozzlobilo nejvíce. Ministrem Julínkem jsem znechucena na nejvyšší míru, ale nikoliv tím, co udělal mně. Jeho chováním, jako kdyby Úrazová nemocnice byla jeho. To se ovšem mýlí. On je dosazený ministr na čtyři roky nebo třeba jen na půl roku a nic není jeho, jenže on se chová, jako by bylo. To mne hrozně štve.

Věříte v úspěch stížnosti k evropskému komisaři a v jeho kompetenci váš případ přímo ovlivnit?

Naše stížnost snad může mít nějaký dopad na kauzu Úrazové nemocnice i činnost Ministerstva zdravotnictví České republiky, ale nejsem si jistá, nechci předjímat. Zato doufám, že se díky ní vzpamatuje řada lidí, kteří do toho mohou mluvit přímo, a pokusí se

ještě zachránit, co se dá. Brněnští politici snad pochopí, že se nejedná o politickou kauzu, ale zcela prostou věc: něco zničit jde vždy velmi rychle, ale to samé vybudovat potrvá v našem případě deset let. My se z principu nebráníme reorganizaci ani vytvoření nového centra, sami bychom chtěli i ve stávající Úrazové nemocnici řadu míst modernizovat. Ať klidně postaví novou nemocnici nebo nás přestěhují do Bohunic, ale ať zachovají traumacentrum opravdu jako centrum i s týmem zaměstnanců. Jestliže někdo chce lukrativní stavební lokalitu, ať nám napřed vytvoří odpovídající podmínky k práci kdekoli jinde.

A k čemu podle vás skutečně dojde?

Jestliže ministr Julínek prosadí své záměry tak, jak je známe, budou pacienti v městě Brně a celé naší spádové oblasti ohroženi na životě. Nikdo se jimi zatím nezabývá, zda mají kam jít, zda nezůstanou bez pomoci. Dokud nevznikne něco nového, nelze přece to staré a fungující zrušit. Pokud dojde napřed k likvidaci Úrazové nemocnice a teprve potom k budování nového centra jinde, nastane jediný zákonitý důsledek: rychlá záchranná služba nebude mít s pacientem kam jet. Nedávno k nám přiletěl vrtulník a doprovázející lékař říkal, to jsem rád, že ještě můžeme letět sem.

Chcete ještě něco dodat?

Nám všem nezáleží jen na tom, zda budeme mít místo v úrazové nemocnici ať nové nebo staré, ale chceme, aby traumacentrum i pacienti dostali, co potřebují. Napřed vybudovat a pak teprve rušit, jinak skončí lékaři, sestry i pacienti na ulici.

CHRONOLOGIE

Julínek kontra Doležalová

Ministr Julínek: „Vy jste ta odborářka?“

Doktorka Doležalová: „Ano.“

Ministr Julínek: „...například tato paní doktorka s prací počítat nemůže.“

Ministr zdravotnictví Tomáš Julínek se rozhodl zrušit Úrazovou nemocnici v Brně, jež nebyla nikdy oddlužována, a její malou část přestěhovat do zadlužené Fakultní nemocnice Brno v Bohunicích. Může, protože obě tato zdravotnická zařízení spravuje přímo jeho ministerstvo, i když je zajímavé, z jakého důvodu to chce učinit. Dvě třetiny zaměstnanců pošle na dlažbu a pacientům traumacentra nabídne třicet lůžek místo sto devadesáti. I k tomu má vládní mandát.

Jako špičkový politik slušného státu by ovšem přitom neměl společně se svým náměstkem Markem Šnajdrem zastrašovat odbory a zjevně diskriminovat jejich funkcionářku Lenku Doležalovou. Dostalo se mu sice odsouzení lékařských odborů i komory a stížnosti k evropské komisi, ale nic z toho pana ministra patrně příliš nepálí. Právě proto se jeví nezbytným připomenout dosavadní průběh tohoto případu.

2.4. 2007

Ministr Julínek veřejně vystoupil se záměrem zrušit Úrazovou nemocnici v Brně a její menší část přesunout do nemocnice v Bohunicích. S jeho záměrem společně nesouhlasily organizace Lékařského odborového klubu a odborového svazu pracovníků ve zdravotnictví v Úrazové nemocnici a žádaly vysvětlení.

5. 4. 2007

Dopis odborářů ministru Julínkovi zůstal bez odpovědi.

12.4. 2007

Odboráři sepsali petici za zachování úrazové nemocnice a začali se sběrem podpisů, jenž nebyl dosud ukončen.

17.4. 2007

Ministr Julínek přijel bez ohlášení na první setkání se zaměstnanci Úrazové nemocnice. Prohlásil, že s odboráři se vůbec nebude bavit a osočil je z vydírání pacientů peticí. Na položené otázky neodpověděl, novináře nevpustil do jednací místnosti a zakázal pořídit jakýkoliv záznam z jednání.

17.4. 2007

Dopis odborářů řediteli přímo řízených organizací ministerstva zůstal bez odpovědi.

20.4. 2007

Petice podepsána 14 000 signatáři byla předána petičnímu výboru Parlamentu České republiky

23.5. 2007

Petice byla projednána petičním výborem, k tomuto dni pod ni přibylo dalších 10 000 podpisů. Náměstek Šnajdr si před parlamentní komisí vysloužil způsobem vyjadřování o odborářích napomenutí její předsedkyně Zuzany Bebarové-Rujbrové. Mimo jiné také prohlásil, že Úrazovou nemocnici rád přenechá městu Brnu. To následně projevilo o její převzetí zájem a oslovilo ministerstvo zdravotnictví. Bez odezvy. Dotaz doktorky Doležalové na pozdějším jednání s ministrem Julínkem, zda náměstek Šnajdr v uvedeném případě lhal, vyvolal diskriminační jednání ministra vůči její osobě. Petiční výbor požádal ministra Julínka, jenž se projednávání petice nezúčastnil, o vyjádření. Ten zatím neodpověděl.

16.7. 2007

Ministr Julínek přijel na druhé setkání se zaměstnanci Úrazové nemocnice v době dovolených a směnného provozu. Tentokrát se již několik hodin předtím ohlásil. Oznámil chystané propuštění dvou třetin zaměstnanců a jinak opět neodpověděl na žádné položené dotazy. Setkání moderoval sám, novináři znovu nebyli vpuštěni a opět zakázal pořídit záznam. Průběh jednání dokládá prohlášení podepsané třinácti přítomnými. Tento dokument potvrzuje i diskriminaci místopředsedkyně místní organizace Lékařského odborového klubu v Úrazové nemocnici Lenky Doležalové, jíž ministr sdělil, že s prací v Bohunicích jako odborářka rozhodně nemůže počítat.

23.7. 2007

Doktorka Doležalová informovala dopisem celostátního předsedu Lékařského odborového klubu Martina Engela o celkové situaci i chování ministra Julínka. Jeho vystoupení považuje za výhrůžku všem zaměstnancům Úrazové nemocnice a vnímá ho jako neseriózní a nedemokratické.

31.8. 2007

Předseda Engel podal za lékařský klub podnět k přešetření diskriminačního postupu ministra Julínka k evropskému Komisaři pro zaměstnanost, sociální záležitosti a rovné příležitosti Vladimíru Špidlovi a žádá ho o podniknutí kroků vůči Vládě případně Parlamentu České republiky, jež by popsané diskriminaci zabránily.

4.9. 2007

Ministr Julínek z hodiny na hodinu odvolal z funkce ředitele Úrazové nemocnice Miloše Janečka, jenž se v ministerské komisi snažil v souladu s nabídkou náměstka Šnajdra o převedení své nemocnice do vlastnictví města Brna.

8.9. 2007

Usnesení z porady předsedů místních organizací Lékařského odborového klubu ve Skalském Dvoře vyjádřilo pobouření silovým vystupováním ministra Julínka v tomto případě a z tohoto i řady dalších důvodů požaduje odvolání Tomáše Julínka z funkce ministra zdravotnictví.

10.9. 2007

Doktorka Doležalová žádala o ochranu své stavovské cti dle Stavovského předpisu o ochraně lékařského stavu prezidenta České lékařské komory Milana Kubka.

11.9. 2007

Lékařský klub doplnil své podání eurokomisaři Špidlovi o širší právní rámec uvedených skutečností.

11.9. 2007

Prezident Kubek vydal tiskové prohlášení, v němž se postavil za doktorku Doležalovou: „Vzhledem k tomu, že k zásahu do práv žadatelky došlo v souvislosti s výkonem jejího povolání lékařky a rovněž proto, že lze dovést zjevný rozpor popsaného jednání ministra zdravotnictví nejen s ustanoveními zákoníku práce týkajícími se zákazu diskriminace a rovného přístupu k zaměstnancům, nýbrž i s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a příslušnými směrnicemi Evropské unie prezident České lékařské komory žádosti o ochranu lékařky vyhověl.“

současnost

Petiční výbor zařadil pokračování projednávání petice za zachování Úrazové nemocnice podepsané k dnešnímu dni 41 000 sympatizanty na svou 14. schůzi dne 6.11. 2007.

Evropský komisař na předložený podnět dosud nezareagoval.

Doktorka Doležalová zvažuje občansko-právní žalobu na ministra Julínka.

Ministr Julínek pokračuje v likvidaci Úrazové nemocnice, odvolal ředitele Zdravotního ústavu kraje Vysočina, chystá se zrušit fakultní nemocnici v pražském Novém Městě a věnuje se dalším podobným aktivitám.

Mimořádný zpravodaj z porady předsedů MO a vzdělávací konference LOK-SČL Skalský Dvůr 2007. Autorem textů je Ivan Polák.